Ч. 25 Пятниця 2 (14) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Запомоги ухвалені Соймом.

При ухваленю буджету краевого на 1896 р. ухвалив Сойм заразом цїлий ряд запомог на всїлякі цїли. Запомоги ті, з котрих наводимо ту лиш важнїйші або близше обходячі всхідну часть нашого краю, розділені після цїлий на кілька катеґорий, одержали слїдуючі корпорациї, інституциї і особи приватні:

Добродійні заведеня: Шпиталї СС. Милосердия в Червоногородї, Роздолї і Бурштинї разом 900 зр.; — Товариство християньских Охоронок у Львові 500 зр.; — Товариство „Провидїнє“ 1200 зр.; — Заведенє для невилїчимих у Львові 1000 зр.; — на кольонїю риманівску 500 зр.; загальна лїчниця у Львові до розпорядимости Видїлу краевого 1000 зр.; — Товариство взаїмної помочи дяків перемиского епархії 100 зр.; — добродійне товариство в Снятинї на урядженє охоронки СС. Фелїциянок в Снятинї 100 зр.; — Товариства взаїмної помочи дяків станїславівскої і львівскої епархії, кожде по 100 зр.

На просьвіту і образованє: Краківска Академия наук 26.000 зр.; — заведенє глухонїмих у Львові 8.900 зр.; — для руского Товариства „Сокіл“ у Львові і для Тов. „Сокіл“ на провінциї до розпорядимости Видїлу краевого 800 зр.; — для істнуючих вже інтернатів до розпорядимости Видїлу краевого 4400 зр.; — інтернат оо. Змартвихвстанців у Львові 4500 зр.; — для молодїжи образуючої ся в науках і штуках до розпорядимости Видїлу кр. 3000 зр.; — Macierz Polska на видавництво книжочок і часописий для народу 5000 зр.; — Товариство людової просьвіти у Львові 1000 зр.;— Товариства реміснччі разом до розпорядимости Видїлу краєв. 1500 зр.; — заряд голов. Товариства педаґоґічного у Львові 400 зр.; — часопись Szkoła 500 зр.; — часопись „Учитель“ 500 зр.; — Товариство „Просьвіта“ у Львові на видавництво книжочок для народу 2000 зр.; — о. Джулиньский в Лапшинї на „Посланника“ і книжочки місячні 400 зр.; — на запомоги для бурс, що дають поміщенє польскій і рускій молодежи, до розпорядимости Видїлу краевого в порозуміню з краєвою Радою шкільною загалом 4000 зр.; — для Товариств академічних до розпорядимости Видїлу краевого загалом 1000 зр.; — видавництво рускої бібліотеки історичної у Львові 500 зр.; — Товариство ім. Шевченка на видавництво 1000 зр.; — секция археольоґічна Тов. ім. Шевченка на видавництво матерiялів історичних 1000 зр.; руске Товариство педаґоґічне на видавництво „Дзвінка“ 200 зр.; — о. К. Сїлецкий в Жужели на новіциат для СС. Служебниць руских 100 зр.; — руске Товариство „Шкільна поміч“ в Коломиї 100 зр.; у Львові 100 зр.; в Станїславові 100 зр. — Юл. Насальский в Коломиї на видавництво бібліотеки для рускої молодїжи 100 зр.; — руский Інститут для дївчат в Перемишли 200 зр.; — заведенє для убогих дївчат „Родина Мариї“ в Лїмнї 300 зр.

Театр і музика: Театр польский у Львові до розпорядимости Видїлу краєв. 24.200 зр.; театр руский під зарядом Тов. „Руска Бесїда“ у Львові до розпорядимости Видїлу краєв. 7.250 зр.; — театр польский в Кракові до розпорядимости Видїлу краєв. 8000 зр.; — польский театр в Станїславові до розпорядимости Видїлу краєв. 1000 зр.; — Товариство співацке „Боян“ у Львові 300 зр.; — „Лютня“ 500 зр.

Удержанє памятників історичних: На удержанє канцелярий консерваторских і на видавництва наукові і урядовий спис памятників в нашім краю 4000 зр.; — на реставрацию замку в Жовкві 3000 зр.; — на реставрацию костела на Вавелю в Кракові із запомоги 100.000 зр. на 1896 рік 10.000 зр.; — на реставрацию старинної церкви в Яжові старім пов. яворівского 200 зр.

На цїли рільництва і гірництва: На подорожи наукові учителїв шкіл рільничих 1000 зр.; — на курс рільничий для учителїв шкіл народних в Городенцї 1400 зр.; — на стипендиї для учеників школи господарства лїсного у Львові 2500 зр.; на стипендиї для тихже учеників, висиланих на практику до взірцевих господарств 1200 зр.; — на запомогу для „Кулок рільничих“ 5000 зр.; — Товариству управи тютюну в Галичинї 3000 зр.; — на запомоги для піднесеня рільництва і промислу рільничого до розпорядимости Видїлу краевого 4000 зр.; — Товариство для огородництва і пчільництва у Львові 1000 зр.; — на стипендиї для гірників і учеників практичних шкіл верченя та Академії гірничої 2.500 зр.; на музей гірництва, нафти і воску земного 150 зр.

Всїлякі запомоги: На місиї католицкі до розпорядимости Видїлу краевого 3000 зр.; — Товариству ратунковому у Львові 300 зр.; — союзови Товариств пожарних 3000 зр.; — для заведеня щїпленя скаженини др. Буйвіда в Кракові 1000 зр.

---

8)

Послїдний вистріл.

(Оповіданє Альфреда Фрідмана — З нїмецкого).

(Конець).

В Ганеї заграла кров.

Стріляти дичину, правдиву дичину, що перед тобою утїкає! Не якісь там ледачі птиці, нї, велику дичину, благородну. То вже забава не аби яка! Ах які ті лїсні щасливі люди.

— Не потрібувалиб ви хлопця до науки? — спитав.

Але лїсний добродушно усьміхнув ся, похитав головою і сказав:

— О, у нас так не іде; князь вже має своїх людий.

Ганс невдоволений відійшов. Зійшов в долину; тут було також тихо і пусто, але не довго, за хвилю надійшло кількох ремісників з міста з родичами. Принесли з собою каву і булки, розложили ся на мураві, а дїти стали бігати і галасувати. Ганс скоро пішов дальше, не міг стерпіти дїтий.

Пустив ся до міста назад і вийшов вже на дорогу, де задержують ся омнїбуси, але єму все здавало ся, що нинї буде ще стріляти. Він повернув бічною від дороги стежкою назад у ліс і вскорі опинив ся в гущавинї. Йдучи найшов на стежцї мотуз, щось таке як кусень линви від хлопского воза. Мотузок був ще цїлком новий і добрий і не надумуючись всунув єго Ганс до кишенї.

Нїгде не було видко живої душі, люди мусїли бути в поли. Сонце саме опускало ся за гори і єго проміне перебиваючи ся через густе галузє, ще раз позолотило кожду травку, немов прощало ся з сьвітом.

Коли так Ганс ступав поволи стежкою під гору, появила ся зза дерев з противного боку якась людска стать.

Сьвітло соняшне озаряло єї цїлу і надавало їй незвичайного виду. Але Ганс не замітив того і не думав о тім, хто там може іти. Він приложив руку до чола видивив ся перед себе і єму видало ся, що стать яка до него наближала ся була цїлком червона та що він виразно бачить, як в єї жилах кружляє кров.

Чоловік ішов з похиленою головою, в витягнених незначно перед себе руках держав книжку. Очи єго були на неї звернені, але Ганс не бачив єї, він видїв лише білий єї край. Єму видавало ся, що перед ними нема нїчого лише предмет до цїляня. Навіть і через гадку єму не прийшло що то „чоловік“.

Нї. Він пригадав собі на перший стріл у Льори, котрий хибив і на той другий, що єму так сьвітло удав ся. Перед єго очима пересували ся всї ті хвилї, коли він стріляв, всї ті предмети які цїляв. Всьо то злило ся в один безперервний ланцух. Він бачив центр в стрільници, звізду, люльку, ворону, орла і соловія, а до того прийшла у него якась непоборима охота застрілити щось великого, благородного.

Коли-б так в тій хвили кликнув був до него чоловік, совість, Бог навіть: „Стій, то чоловік, ти станеш убийником!“ — то й тодї Ганс був би відповів з сьміхом: „Я-ж стріляю лише до цїли, передомною нїчого иншого нема!“ Єго ум помрачив ся на хвилю — убила єго пристрасть.

Чоловік наближав ся чим раз більше. Ганс задержав ся; він знав, на яке віддалене може нести єго револьвер. Витягнув єго з кишенї, змірив, подержав хвилю в руцї і — випалив!

Роздав ся гук і рівночасно в очах Ганса потемніло.

Перед ним на кільканайцять кроків упав чоловік з легким викриком, котрий Ганса опамятав. Поцїлений обкрутив ся довкола себе і упав на лице.

Перше що Ганс зробив, коли до себе прийшов і охолов з запоморокы, було то, що оглянув ся довкола себе, чи єго хто не бачить.

Але нїгде не було видко і живої душі.

Тепер приступив, спершу поволи, відтак скоро до убитого, нагнув ся над ним і обернув єго лице до себе. Не знав єго. На него найшов величезний страх.

Став убийником.

Тепер прийшло єму на гадку: „Як ти укриєш ся?“

Він сягнув до кишенї. При револьвері лежав — мотузок. Скоро надумавши ся вхопив

Допись.

З Унева.

(Діти шкільні і члени читальні у Є. Емін. Кардинала.)

Користаючи з нагоди перебуваня Єго Еміненциї Кардинала-Митрополита Сильвестра Сембратовича в нашім селї в Уневі, куди Єго Еміненция що рік майже приїзджає до своїх дібр, та перебуває між нами через Новий Рік, дїти місцевої школи і члени читальнї „Просьвіти“ під проводом своїх учителїв п. Ів. Буцманюка, управителя школи і п. Ольги Петришин, мол. учительки, удали ся в день Нового Року, по Службі Божій, до палати Єго Еміненциї, щоби у стіп Є. Е. зложити желаня.

Єго Еміненция приняв депутацию дуже радо, як се було видко по розрадованім лици і сердечній, довшій промові Єго Ем. до присутних.

На вступі відсьпівали дїти разом з членами читальнї „Многая лїта“ на чотири голоси, почім промовив до Єго Еміненциї провідник депутациї п. Ів. Буцманюк і просив в сердечній своїй хоч короткій промові, приймити желаня дїтий та люду того, горячі — як їх серця, смирні — як ті віншованя сїльских хлопят, що в тойже день гостять у кождій хатї, засипуючи єї „житом, пшеницею....“ та желаючи „на щастє, на здоровлє....“ а в котрих то словах, всї недоказані бажаня містять ся. При кінци просив Єго Еміненцию о благословенє для тих грядущих судиїв днів житя нашого, та для ратаїв тих Божих, що з плугом думки вийшли працювати на народній своїй ниві.

Єго Еміненция відповідаючи, зазначив передовсїм свою радість з того, що бачить перед собою дїтий школи народної і членів читальнї під проводом своїх учителїв, котрі прийшли з тим старим нашим „Многая лїта“, в котрім всьо містить ся, зложити свої желаня. Приймаючи в радостию желаня ті, Єго Еміненция заявив рівнож своє вдоволенє, що учителї місцевої школи, після засягнених попередно відомостий, совістно сповняють свої обовязки, що дїти видимо користають з науки, і що члени місцевої громади з охотою горнуть ся до просьвіти. Заохочуючи всїх присутних до дальшої витревалої і пожиточної працї при помочи Божій, вказуючи на конечність здорової просьвіти між народом, Єго Еміненция упевнював учителїв о своїй до них прихильности, та що помочи своєї нїколи їм не відкаже, де би сього було потреба; так як доля учительска лежить Єго Еміненциї на серци. По тім удїлив Єго Еміненция всїм присутним свого благословеня.

По промові Єго Еміненциї, котра тревала около пів години, хлопчина і дївчинка подали Єго Еміненциї книжку памяткову від школи народної і читальнї місцевої, оправлену в сїре полотно, мережане народними взорами і моноґрамом Єго Еміненциї. Книжка містила кільканайцять желань від учеників і учениць всїх кляс місцевої школи, від місцевих учителїв і членів читальнї, та підписи. Желаня ті — то переважно щедрівки та віншованя новорічні і принагідні з уст народу.

При відході депутациї, Єго Ем. обдїлив дїти шк. памятковими подарунками, а на читальню місцеву жертвував 10 зр. — за що осьміляю ся Єго Еміненциї зложити в імени школи і членів читальнї унївскої найглубшу подяку. — *Присутний.*

Перегляд полїтичний.

Супротив розпущеної чутки, що деякі сойми краєві не будуть закриті, лиш відрочені, доносить Presse, що тепер всї сесиї соймові будуть закриті.

В ческім соймі закінчала ся ґенеральна дебата і приступлено до специяльної. Підчас ґенер. дебати заявив кн. Фр. Шварценберґ, що більша посїлість стоїть на основі державного права і буде стреміти до того, щоби Єго Вел. Цїсар коронував ся на ческого короля, але вірна Цїсареви і вітчинї буде боронити також інтересів нїмецкого народу. Пос. Герольд сказав знов, що не буде доти спокою, доки Австрия не стане федералїстичною, а партия єго буде і дальше стояти в опозициї до правительства.

Оногди приїхав до Софії екзарх болгарский з Константинополя і єго повитано з великим торжеством. В палатї князя принято єго з найбільшою почестию. Розмова єго з князем тревала пів години. Аґентия балканьска доносить: Болгарске правительство одержало урядове потверджене вісти, що султан признав кн. Фердинанда сувереном болгарским і поручив своїм амбасадам при великих державах зажадати згоди на то тих держав.

Новинки.

Львів дня 13 лютого 1896.

— Відзначеня. Є. В. Цїсар надав постановою з дня 27 січня с. р. управителеви купелевого заведеня в Криници цїс. радникови Жигм. Соколовскому при нагоді єго переходу на пенсию золотий хрест заслуги з короною.

— Читальня „Просьвіти“ в місточку Печеніжині устроює дня 16 лютого сего року то єсть в недїлю сиропустну в сали ради громадскої вечерок вокально-деклияматорский. Програма: 1) вступне слово, 2) Бортняньского „Сей день“ хор, 3) Н. Устияновича „Сотворитель“ деклямация, 4) Іс. Воробкевича „Огнї горять“ хор. 5) А. Мицкевича „Син“ деклямация, 6) Н. Лисенка „Бурлак“ хор, 7) Ст. Дунецкого „Пісня жовнярска“ хор, 8) О. Нижанковского „З окрушків“ хор. Початок о годинї $6^1/_2$.

— Руско-народний театр переїхав сими днями з Сокаля до Золочева, де вже вчера с. є. в середу дав перше представленє, а то „Не ходи Грицю та на вечерницї“. Дальший репертуар такий: в четвер 13 лютого „Дзвони з Корневіль“; в пятницю 14-ого по знижених цїнах о годинї 5 вечером сьвяточне представленє „Для сьвятої землї“; в суботу 15-го оперетка „Синобородий“, а в недїлю 16-ого „Модний жених“. Треба сподївати ся, що так публика місцева, як доохрестна, радо повитає наш театр і численною участию в представленях покаже свою прихильність до сеї многоважної нашої институциї.

— Миколаївска філїя руского товариства педаґоґічного відбула дня 31 січня с. р. в тамошній школї свої загальні збори. Збори ухвалили, щоби виділ — з причини, що теперішні пляни наукові і інструкциї припоручають учительству строго тримати ся підручників шкільних, отже в наслїдок того всякі дискусиї педаґоґічні суть злишними — дбав о стан матеріяльний членів-учителїв і в тій цїли щоби приступив до зорґанізованя філїї на подобу товариств добродїйних запомогових, тим більше, що підвалину до сего рода товариства філїя вже має. — Також поручено відпоручникови

убийник свою жертву попід пахи і затягнув єї зі стежки в гущавину.

Там побачив кусень струпішілого дерева під конаром, що досить низько опускав ся. Оглянув ще раз убитого; не віддихав. Куля перейшла крізь само серце і лише кілька капель крови вийшло з рани. Вовняна камізолька заткала рану.

Ганс підставив під уста своєї жертви мале зеркальце, вхопив за живчик — нїчо! — Мертвий!

Вилїз на клецок і зробив з мотузка на галузи сильку. Відтак підвів убитого і з трудом закинув єму на голову завязаний мотузок.

Убитий повис.

Ганс обтер піт з чола.

Аж тепер завдав собі питанє: Хто він такий? Як називає ся?

Перешукав всї єго кишенї. Годинник, трохи гроший і ножик вложив назад до кишенї, але три річи задержав при собі: дві звинені картки і один адресований лист. В лївій кишени камізольки найшов ще малу фляшинку а на нїй стояла напись: „Отруя“.

Обі картки перечитав Ганс помимо смерку в лїсї. На одній була написана поезия. На другій картцї стояло: „Я живу сам на сьвітї. Любив одну дївчину, але она мене не хотїла. Я дурний, бо сьвіт пречудний і певне на нїм найшлось би єство, котре могло би мене ще зробити щасливим. Але я не міг забути тої одної і тому отруїв ся. Жалуйте мене, але не обжаловуйте нїкого о мою смерть. — В. Ш.“

Ганс Вандельґрубер відітхнув.

В смерку не дивив ся вже на запечатаний лист. Упорядкував скоро одїнє на убитім і наложив єму на голову капелюх. Затер за собою всї слїди, щоби не було знати, що тут двох людий було і вложив перечитану картку назад в кишеню убитого.

Відтак оглянув ся боязливо довкола і хотїв збігти на долину. Але в тім пригадав собі ще на одну річ.

А коли-б так віднайшли повішеного і пересьвідчили ся, що він і пострілений? Чи й тодї вірили би в самоубийство? Заряджено би слїдство і — Ганс читав не одно в ґазетах — річ могла би видати ся.

Він ще раз вернув і — вткнув убитому револьвер в руку.

Ще раз оглянув ся і наслухував.

Потім як пострілена серна побіг стежкою в долину, прибіг на дорогу коло омнїбусів і — немов би нїчого не було стало ся, пішов спокійно дорогою.

В лївій кишени кафтана був у него запечатаний лист мерця.

Мав охоту перечитати єго і вкинути до найблизшої скринки почтової.

Від часу до часу стрічали єго люди. Він старав ся не показувати по собі нїчого підозріного. Але вскорі настала в нїм зміна.

Почув ся утомленим і немов розбитим. Аж тепер заволодїло ним зворушенє.

Ослаб так, що мусїв сїсти на камінь і став гірко плакати.

Але що то помогло. Пригадав собі, що не треба подавати по собі нїякого виду, зібрав свої думки о скілько міг і підвів ся.

Чи був убийником?

Та-ж той чоловік і так хотїв відобрати собі житє!

Може бути, що був би то зробив пять мінут пізнїйше! Але — люди нераз надумують ся инакше вже в послїдній хвили. Самоубийникови може зробити ся жаль за житєм, та й отруя могла показати ся нешкідною. Він міг стрітити другу яку гарну дївчину і забути на тамту.

Тота гадка не хотїла єго опустити: „Може він був би того не зробив!“

Він був убийником, то було певне.

Мороз по нїм перейшов.

В тім пригадав собі на книжку. — Она, як він добре бачив — вилетїла з рук убитого недалеко від місця, де він упав. Нераз і така дрібниця послужить до викритя виновника.

Ганс вернув ся.

Але по кількох кроках сили єго опустили і він сїв знов на камінь.

Нї! Радше сам себе видасть, як мав би вертати ще раз на то нещастне місце. Впрочім що може книжка сказати? Єї міг згубити убитий, або й також хто инший. Хтось єї найде і задержить.

Але єсли там були записки, підпис? Всьо одно! Тепер не верне там!

Надїхав омнїбус. Ганс всїв до него, заплатив, всунув ся в кут, затиснув капелюх на очи і удав, що спячий. І дїйстно на хвилю заснув.

Приїхавши до Відня, зайшов до одного простого шинку, з'їв кусник мяса, напив ся пива і поволїк ся до дому.

Аж в своїй комнатї, зачинивши на ключ двері, відважив ся при сьвітлї воскової сьвічки витягнути лист з кишенї. Лист був заадресований: „До панни Льори Файрїнґер з Кортіни, тепер в готели під ягнятем у Віднї“.

Лист випав з рук Ганса на землю. Він довго дивив ся перед себе і вже листу не читав.

Той чоловік терпів так як і він. І він любив Льору та й єго она відіпхнула. І той,

філії піднести на загальних зборах товариства кілька важнійших справ.

— В архікатедральній церкви св. Юра у Львові відбув ся передвчера перехід Григория Гараса, родом з Вашковець на Буковині з греко-православної церкви до церкви греко-католицкої. Причиною того був намір Гараса повінчати ся з Марциею Медик, котра належить до греко-кат. церкви. Зараз по обряді хресту Гараса повінчав архипресвитер о. Андрій Білецкий молоду пару.

— Крадіж на почті. Віденьска Presse доносить, що дня 13 жовтня м. р. відослано з головного уряду почтового у Відни до Станіслава пачку, в котрій було 14 рекомендованих листів, містячи в собі паперів вартістних на суму 2484 зр. Пять з тих листів рекламовано, бо не доручено їх адресатам. Заходить підозріне, що пропала ціла пачка листів і длятого заряджено слідство.

— Леди на галицких ріках в наслідок відморози вже пустили, а іменно на Вислї дня 8 лютого, а на Сяні дня 10 с. м. Стан води в згаданих ріках не есть високий.

— Крадежи у Львові. В готели Ціппера при ул. Казимирівскій у Львові обкрадено вчера купця з Боянів на Буковині, Леона Берґера. Берґер забув виймити з сурдута мошонку з грішми, де було 175 зр. готівкою, книжочка товариства кредитового на 100 зр. і кілька векслів. Всьо то забрав якийсь злодій з сурдута, що лежав на кріслі коло ліжка. — На зелїзничім двірци увязнено візника Фурґалу за крадіж дерева з вагонів зелїзничих.

— Еміґрацийний аґент Алексій Щербан — про котрого арештоване ми вчера доносили — має на своїй совісти не одну кривду селян, а найновійша ось яка: Від понедїлка сидить у Львові громадка селян з повіта підгаецкого зложена з 11 родин. Около нового року, притиснені страшною нуждою, рішили еміґрувати до Бразилії і порозуміли ся з аґентом Щербаном, котрий їм обіцяв безплатні корабельні карти. Перед двома тижднями вислали одного зі своїх до Щербана, а повіривши обіцянкам его випродали ся цїлком і виїхали дня 1 лютого до Львова, звідки їх Щербан мав сам відвезти до Удіне. У Львові сидять вже від того часу в готели і платять на добу по 30 кр. від родини. Щербан зволїкав з дня на день аж до свого арештованя, а нещастні еміґранти лишили ся без поради і опіки. Вчера явились они в поліції і просили о яку раду. Поліция обіцяла займити ся ними.

— Ворожбит. В однім селї під Болеховом жие малий 12-лїтний хлопець, котрому забагло ся побавити ся ворожбитством і оповідає, що кождому виворожить будучність. Люди повірили байці і вість о новім ворожбитї розійшла ся мигом по селах і тепер ідуть цїлі процесиї до того пророка по раду. Хлопець бере від особи по 10 кр. Зі Стрия — як пишуть — іде також досить міщан до ворожбита.

— Незвичайна змова. У Відни вибухла змова майстрів ковальских. Супротив надто великих вимогів челядників майстри змовили ся і застановили роботу у всїх своїх робітнях.

— Убитий з жарту. Дуже часто люблять люди — як кажуть — „в жартї" страшити когось стрільбою, або револьвером, а такі „жарти" не рідко кінчать ся дуже сумно. Таке лучило ся сими днями в селї Лерхенфельді коло Теплиць в Чехії. В домі робітника Помзеля відбувала ся забава. Жінка Помзеля підпивши собі горівки, вийшла з хати, переодїла ся в мужеску одежу і вернувши назад до комнати, схопила зі стїни чоловікову стрільбу та в жартї змірила ся до свого гостя, робітника Фредого. На нещасте стрільба була набита і коли Помзельова потягнула за курок, роздав ся вистріл а цїлий набій попав Фродому в груди. По кількох хвилях ранений сконав. Убитий в жартї лишив жінку і трое дїтий. Помзельову, матїр шестерох дїтий, арештовано і віддано до суду.

— Рух поїздів на шляху Львів-Янів. Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповішує: З днем 15 лютого с. р. застановляе ся рух поїздів мішаних Ч. 3253 і 325 на зелїзници льокальній Львів-(Клепарів)-Янів.

Крім того доносить тая дирекция, що з днем 14 лютого перестануть також курсувати на тім шляху надзвичайні поїзди ч. 3257 і 3258, заведені з днем 8 с. м. а то з причини непогоди. Натомість від дня 15 лютого будуть ходити поїзди ч. 3251, 3252, 3255 і 3256 — як то було оголошене в сїчни с. р.

— Золотий вуйко. Одна німецка ґазета пише о такій пригоді: Перед шістьома лїтами виеміґрував з Франкфурта в Німеччині один молодий купець до Трансвалю. Він мав з собою всього около 3000 марок, цїлий свій маеток. Прибувши на місце, став бухгалтером в однім склепі, але попри те старав ся закуповувати пусті землї. Він спекулював осторожно і кождий зиск вкладав в дальше закупно землї. В той спосіб прийшов до значного маетку. Аж тут нараз відкрито на его землях величезні поклади золота і вартість ґрунтів, перед тим дуже дешевих, піднесла ся до нечуваної висоти. Наш Франкфуртець за одну ніч став паном 16 міліонів марок. Однако він вів дальше свої спекуляциї, тількож тепер вже не мав щастя, бо в однім році стратив 5 міліонів. Щоби охоронити ся перед дальшими стратами, рішив з рештою маетку (11 міліонів) вернути назад до Німеччини. Перед тим післав кождому свому своякови по 100.000 марок, котрі перед кількома тижднями дійшли до рук обдарованих. Одиноким услівем, яке богатий Франкфуртець ставив своякам, було то, щоби всї обдаровані з дїтьми і родиною дожидали его приїзду в Гамбурзї. Очевидно, що всї виповнили то бажане і вибрали ся громадно на повитане „золотого вуйка" до приморского міста.

— Померли: У Львові Володислав Вшелячиньский, звістний польский музик і професор консерваториї; — в Стрию Йосиф Дітріх, бувший президент окружного суду в Самборі, в 78-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Саско-галицкий рух особовий. З днем 15 лютого 1896 увійде в житє нова тарифа для безпосередного руху особового і пакункового поміж стациями корол. саских зелїзниць державних і стациями округа кор. дирекциї зелїзничої в Гале над С. а галицкими стациями. З заведенем нової тарифи зносить ся дотеперішну тарифу для безпосередного руху особового і пакункового поміж стациями корол. саских зелїзниць державних і стациями округа дирекциї зел. в Ерфурті а Краковом і Підволочисками з 1 жовтня 1892 враз з додатком I. з 1 цьвітня 1893. Примірники сеї нової тарифи можна набути у дотичних зарядів зелїзничих по цїнї 50 фен. або 30 кр.

Галицко-угорский рух спільний. З днем 1 марта 1896 увійде в житє додаток II до цїн єдиничних з 1 вересня 1894 обіймаючий нові цїни єдиничні для поодиноких шляхів ц. к. зелїзниць державних і додаток II. до тарифи, часть II. зшиток 1 з 1 липня 1894.

Телеґрами.

Відень 13 лютого. Pol. Corr. доносить, що турецкі амбасадори зажадали вже від держав підписавших берлиньску угоду згоди на признанє кн. Фердинанда. Віденьске правительство одержало вчера дотичну ноту.

Софія 13 лютого. Каратеодорі-паша вручив вчера свое письмо установляюче его надзвичайним послом в Софії.

Софія 13 лютого. Ґен. консуль француский Ляко повідомив болгарске правительство, що одержав від свого правительства поручене заступати Францію при хрестї кн. Бориса.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольного і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

власне той, мусів з ним стрітити ся і згинути з его руки....

Неправдоподібне, а однако стало ся!

Ніч, яку Ганс Вандельґрубер провів по убийстві, була страшна. Роздумував цїлими годинами, чи має надати лист, чи нї — вкінци рішив ся задержати его при собі.

Убитого найшли, але аж по вісьмох чи по десятьох днях. Его перевезли до шпиталю і по переведених лікарских оглядинах оречено, що відобрав собі сам житє. Впрочім найдена картка при нім сьвідчила о тім найлїпше.

Ганс за цїлий той час перечитав цїлу купу ґазет і колиб так ґазети робили людий учеными, то Ганс був би став дуже ученим чоловіком. В робітни був пильний, як ніколи. Робив цїлими днями і челядники та родичі аж чудували ся, що за зміна нагле з ним зробила ся.

Від того часу став Ганс найпильнїйшим робітником в цїлій дїльници. Его робітня придбала собі найлїпшої слави і він вскорі розбогатів. Однако люди дивували ся, що чим більше ішов его інтерес в гору, тим гірше Ганс виглядав. По двох лїтах пожовк і зісох, а в двайцять семім році житя его волосе вже посивіло.

І дійстно страшне було его житє. Ні хвилї не давали ему спокою докори совісти, а в безсонних ночах мучила его заєдно гадка, що хочби убитий Винкентий був собі може й відобрав житє ще того самого вечера, то всеж таки він міг бути живий, коли его Ганс вішав. І він кидав ся неспокійно в постели та здавалось ему, немов би чув кулю в серци і мотуз на шиї.

Три сестри давно вже виїхали були з Відня до Кортіни і дві старші за той час віддали ся. Льора не хотїла нікого. Она все гадала о чімсь висшім. Ганс нїколи еї не бачив від смерти Штафлера.

Минули три роки. В тім часї Ганс поховав своїх родичів. Нїчого не вязало его більше до житя. Одного дня переходив він знов, як колись, попри склеп Ґассера, задержав ся коло него, оглянув виставу і подумавши хвилю, вступив до середини і купив револьвер. Сим разом вже не випилував числа і імени фірми на убийчім оружию.

Вечером упорядкував свої папери, надав на почту лист, укляк коло ліжка і пробував молити ся. Але що не міг найти слів молитви, заплакав.

Успокоївшись, положив ся на ліжко і певною рукою вистрілив собі у голову.

То був послідний вистріл.

Два дни пізнїйше дістала Льора відомість о нім. Описав їй, як зійшов Штафлер зі сьвіта, повідомив, що записує їй свій маеток і перепросив, що лист Штафлера посилає їй аж тепер. „Простїть нам обом, так як ми вам простили — кінчив Ганс — бо колиб ви були взяли одного з нас, було би всьо инакше склало ся. Прощайте! Ми вже більше не побачимо ся!"

А у Штафлеровім листї стояло: „Бувай здорова, Льоро! Я довго думав, але коли не можу без тебе жити, то відбираю собі житє. Я отруїв ся. Прощай і прийми; мое послїдне поздоровлене!"

Льора не віддавала ся.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.